

„En of,” zei Tini, „we hebben ons best geamuseerd en een prachtige reis gehad.” Toen nam Tini een duik en doorkliefde zij de golven van het zwembad. Als Tini in het water is, denkt zij nergens meer aan en is het parool zwemmen!

Hoe komt het, dat onze zwemsters zo snel zijn?

Nu er in de laatste jaren door onze zwemmeisjes zoveel records zijn verbeterd, rijst onwillekeurig de vraag hoe het toch komt, dat juist de Nederlandse zwemsters tot de snelste van de wereld behoren en het juist het kleine Holland is, dat op zwemgebied zoveel andere landen de baas is. De Heer S. P. J. Borsten, een zwemdeskundige bij uitnemendheid, die een goede naam heeft in onze zwemwereld en de ontwikkeling van de zwemsport in ons land van nabij heeft meegemaakt, zegt hierover het volgende: Ruim 15 jaar geleden waren er in ons land nagenoeg geen zwemsters te vinden, die thans tegen een Rie, een Willy of een Tini 't zouden kunnen opnemen. Slechts enkele zwemsters waren er die het in die tijd tegen buitenlanders konden opnemen, doch een belangrijke rol in de internationale zwemwereld vervulde ons land toen niet. Hoe kwam dit? Wel, onze zwemmers en zwemsters bleven in die jaren verstoken van een opleiding en een training, zoals deze nu in onze tijd plaats vindt. Er werd in een clubje geoefend doch dit geschiedde niet eerder dan dat de zwemsters en zwemmers de leeftijd van 20—25 jaar bereikt hadden. Dit bleek later echter totaal foutief te zijn, omdat de grootste prestaties van een zwemster liggen tussen de 16 en 20 jaar. Toen kwam Mevrouw Braun (wel eens van gehoord hè?) op het toneel. Haar dochtertje de beroemde

Zus Braun, zwom reeds heel vroeg en behaalde op 13-jarige leeftijd reeds het kampioenschap van Nederland popduiken!! Dat was toen iets heel bijzonders. Het was een sensatie!, dat zulke jonge kinderen dergelijke prestaties leverden was nog niet voorgekomen. Mevrouw Braun ging rustig door en trainde haar dochter, totdat zij plotseling tegen de veelvoudige kampioene Truus Klapwijk gezet werd. De insiders dachten dat het een onmogelijkheid was om zo'n jong meisje tegen die stoere Truus Klapwijk te laten zwemmen. Ze zou natuurlijk niets in te brengen hebben! Maar kijk, Zus Braun won en daarna weer en tenslotte was Zus Braun niet meer te verslaan. Niet in Nederland, niet in Europa, ja in de hele wereld niet!

Dit is het antwoord van een zwemexpert, welke men zeker als juist kan aannemen. Toen ontstond de ommekeer in de zwemwereld en begon men de zwemmers en zwemsters die aanleg hadden, reeds op veel jeugdiger leeftijd voor het wedstrijdzwemmen op te leiden. Toen bleek, dat men op de goede weg was en reeds spoedig was ons land de overige „zwemmogendheden” op zij gekomen en heeft deze thans voorbijgestreefd.

Natuurlijk kunnen niet alle Nederlandse jongens en meisjes snel zwemmen, en zijn het de uitblinkers, die naar voren komen. Een feit is echter, dat ons land op zwemgebied meetelt en ons land zwemmers en zwemsters oplevert, waarop andere grote landen als Frankrijk, Duitsland en Amerika terecht jaloers zijn. Ten slotte een woord van lof aan onze meisjes die onze kleuren weer zo kranig in de vreemde verdedigd hebben. Daar kunnen we trots op zijn.

Marie Boddaert, schrijfster en dichteres

(Op verzoek)

IN Zeeland, dicht bij Domburg, ligt in de heerlijke bosrijke streek wier karakter en schoonheid nabij komt aan de beroemde „Scheveningse Bosjes” bij den Haag, het statige romeinse kasteel Westhove. Een glorierijke geschiedenis heeft dat kasteel. Hier voedde Louise de Coligny, de weduwe van onzen Groten Zwijger, Prins Willem I zijn vele kinderen uit een vorig huwelijk van den Prins, en hun zoontje, den lateren Prins Frederik Hendrik, op.

In de negentiende eeuw woonde er de familie Boddaert, 6 Febr. 1844 werd er een dochtertje geboren, Jonkvrouw Marie Agatha Boddaert. Het

kleintje groeide voorspoedig op en was echt een kind, dat de allerheerlijkste natuur rondom haar ten volle waard was. Ik ken de streek daar op mijn duimpje. Wat een oord om te dromen op 't mos, onder de hoge zware beukenbomen — om uren langs zee te lopen. — Ik weet er een plekje, waar je in precies geteld vierhonderd stappen van het vlakke, lichte strand bent in de diepste schaduw der bossen. Wat een streek voor lange zwerftochten — naar de Oranjezon, naar Vrouwenpolder, de ene kant uit, door en over de duinen naar Westkapelle de andere kant.

Marie Boddaert heeft er gespeeld op de grote gras-

velden, gedroomd onder de hoge bomen, aan de kleine geheimzinnige bosvijvertjes.

Op haar witte schimmel Nora zwierf ze over de duinen en door de bossen, genoot van de schoonheid van het eiland Walcheren, „Zeeland's tuin” zoals de aardrijkskundeboeken het wel eens noemen.

Als kind schreef ze voor zichzelf verhaaltjes en gedichten. Echt schrijven, dat het gedrukt werd, is ze pas gaan doen, toen het grote verdriet in haar leven was gekomen. Ze is jong getrouwd, heeft jong haar man verloren, den officier Muntz Gelderman, en bleef met twee dochtertjes achter. De jongste van die dochters was zo vriendelijk mij een en ander over het leven van Marie Boddaert te vertellen. Van haar werken wist ik zelf wel genoeg. Marie Boddaerts prachtige verhalen worden nog geregeld gelezen. Daar is allereerst het mooie meisjesboek Roswitha. Tracht het eens te krijgen. Het is een heerlijk verhaal van een meisje op een kasteel, dat evenals de schrijfster op een paard thuis is als op haar voeten. Het verhaal speelt in de dertiende eeuw, dus in 1200 en zoveel. Roswitha is de liefhebbende en trouwe dochter van den Ridder van de Valkenburcht, in Duitsland. Alles, haar veiligheid, haar leven zet ze op het spel om haar vader te redden en den keizer te bewijzen dat haar vader's riddereer niet geschonden is.

Mevrouw van Middeligh-Bokhorst tekende er prachtige platen bij, gekleurd en ongekleurd. Het boek beleefde al zijn vijfde druk en wordt nog steeds gelezen.

Dan is daar „Sturmfels”, een echte roman. Ook verrukkelijk geïllustreerd door Mevrouw Middeligh-Bokhorst. Marie Boddaert schreef er een voorbericht bij: „Sturmfels is reeds ontstaan in mijn kinderjaren en is met mij opgegroeid”. Het is eveneens de geschiedenis van een kasteel en zijn bewoners en omwonenden en boeit van de eerste tot de laatste bladzij. Het speelt in de 18e en in het begin der 19e eeuw: gedurende de 7-jarige oorlog in Duitsland (1756—1763) en de Franse overheersing. Ook Sturmfels beleefde zijn 5e druk.

Dan is daar „de Schipper van de Jacomina”, een verhaal uit de Franse tijd, spelend op Walcheren.

Elke jongen, aan wien ik 't leende, las 't met groot plezier en vond het heel spannend. En „Prins Almanzors Makker” en „Frans en 't Geheim” en „Op Wendehuis”. Allemaal geliefd bij de jeugd, al zijn ze niet zo bekend geraakt als Roswitha en Sturmfels.

Dan zijn daar de gedichten van Marie Boddaert, zowel voor de jeugd als voor de grote mensen, twee bundels gaf ze uit: „Aquarellen” en „Serena”.

Na haar dood, 12 April 1914, gaf haar jongste dochter haar nagelaten verzen uit onder de titel: „Naar lichte Hoogten”.

Marie Boddaert schreef onder haar meisjesnaam, omdat er reeds twee Boddaerts, haar voorvaders, bekend waren geworden door hun geschriften en gedichten. Allebei heetten ze Pieter Boddaert. De een leefde in de 18e eeuw, de andere in de 19e.

Haar gedichten werden zo mooi gevonden, dat vele onzer beste componisten er muziek bij maakten, b.v. Richard Hol, Brands Buys, Cornelia van Oosterzee, Catharina van Rennes, Hendrika van Tussenbroek.

Al heel bekend is haar mooie vers „Zingeling”. Je kunt je, als je 't leest, niet anders voorstellen, dan dat dit een der gedichten is, die ze als kind al gemaakt moet hebben, toen ze door de bossen en langs zee zwierf. Het beschrijft de komst van de Lente. Het heet: „Zingeling”.

Zingeling ging door het bos,
Over naalden, over mos.
Langs de stammen naar de wijde
Loverwoningen klom hij blijde,
Maakte er alle keeltjes los,
Zingeling ging door 't bos.

Zingeling zat op 't duin,
In de groene pluimentuin.

Zingeling trok langs de zee
Zingeling, de lustige klant
Trok met zijn stoet door Lenteland.

O, het is nog veel langer, maar ik wou je er maar zo een proefje van geven.

Mensen, die Marie Boddaert gekend hebben, zijn altijd onder de indruk gekomen van haar lieve eenvoud, haar bescheidenheid en haar kinderlijke opgewektheid. Reizen was haar een groot genot. Schoon ze reeds op zeventigjarige leeftijd stierf, is ze toch lang heel flink geweest en kon grote reizen maken met haar dochters. Ze is heel vaak in de Hoge Zee-Alpen geweest, in 't zuiden van Frankrijk. Ook veel in Italië — en kort voor haar dood maakte ze nog een reis naar de Canarische eilanden.

Er is nog een freule Boddaert zo heel bekend geworden. Elisabeth Boddaert, een halfzuster van Marie Boddaert. Dat is de freule Boddaert van de Boddaert-Tehuizen, waar schoolgaande kinderen, die geen goed of prettig eigen tehuis hebben, na schooltijd kunnen komen. Die Elisabeth Boddaert leeft en werkt in Amsterdam tot zegen van honderden schoolkinderen.

Hierbij gaat een portret van Marie Boddaert als jongmeisje, in de dracht van omstreeks 1865. Het andere stelt de schrijfster voor, veel later, in haar werkvertrek. (Pagina omslag).

NANNIE VAN WEHL.